

PRUNICH

100

KASS MORGAN

COO
BOO

COO
BOO

PRUNICH

100

KASS MORGAN

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Copyright © 2013 by Alloy Entertainment
Published by arrangement with Rights People, London.
Translation © Ivana Svobodová, 2014

ISBN 978-80-7447-557-3

*Mým rodičům a prarodičům
s láskou a vděkem*

KAPITOLA 1

Clarke

Dveře se otevřely a Clarke pochopila, že přichází smrt.

Upřela oči na dozorcovy boty a v duchu se připravila na příval strachu, záplavu zoufalé paniky. Když se však zvedla na lokty a košile se jí odlepila od potem nasáklého lůžka, cítila jen úlevu.

Po tom, co napadla dozorce, ji přesunuli na samotku, kde si ovšem o samotě mohla nechat jen zdát. Všude ji pronásledovaly hlasy, které na ni volaly z koutů její tmavé cely, vyplňovaly ticho mezi údery jejího srdce a ječely na ni z nejhlubších zákoutí mysli. Clarke netoužila po smrti, ale pokud to byl jediný způsob, jak hlasy umlčet, byla připravená zemřít.

Byla uvězněna za zradu, ale pravda byla daleko horší, než si kdo dokázal představit. I kdyby při obnoveném řízení dostala milost, byla by to jen dočasná záchrana. Vzpomínky pro ni byly nesnesitelnější než zdi jakékoli cely.

Dozorce přešlápl z jedné nohy na druhou, odkašlal si a řekl: „Vězeňkyně číslo 319, vstaňte prosím.“

Byl mladší, než čekala. Uniforma mu volně visela na vytáhlém těle způsobem, který prozrazoval, že je nováček. Několik měsíců vojenského přidělu potravin ještě nestačilo zahnat přízrak podvýživy, která sužovala chudé okrajové lodě Kolonie – Walden a Arkádii.

Clarke se zhluboka nadechla a postavila se na nohy.

„Natáhněte ruce,“ přikázal dozorce a vytáhl z kapsy modré uniformy železná pouta. Clarke se zachvěla, když jeho kůže letmo přejela po její. Od doby, co ji přivedli do nové cely, neviděla živou duši, natož aby se někoho dotýkala.

„Nejsou moc těsná?“ zeptal se dozorce a ve strohém tónu jeho hlasu zazněl náznak soucitu, až se Clarke sevřelo srdce. Bylo to tak dlouho, co jí někdo kromě Thalie, její někdejší spoluvězeňkyně a jediné kamarádky, kterou měla, projevil soucit.

Zavrtěla hlavou.

„Posaďte se na postel. Doktor už je na cestě.“

„Oni to dělají tady?“ zeptala se Clarke ochraptěle. Ta slova jako by jí rozdírala hrdlo. Jestli má přijít doktor, znamená to, že se rozhodli nečekat na obnovené řízení. Nemělo by ji to překvapovat. Podle zákonů Kolonie byli dospělí popravováni ihned po vynesení rozsudku, zatímco nezletilí zůstali ve vazbě, dokud nedosáhli osmnácti let, a pak dostali poslední příležitost se obhájit. Poslední dobou ovšem byly popravy prováděny během několika hodin po obnoveném řízení, a to i za zločiny, za které by před pár lety odsouzení dostali milost.

Clarke přesto nemohla uvěřit, že to chtějí udělat přímo v cele.

Jistým zvráceným způsobem se těšila na poslední cestu nemocnicí, kde strávila tolik času při studiu medicíny, na poslední šanci zažít něco známého – i kdyby to znamenalo jen cítit pach dezinfekce a slyšet hučení ventilačního systému – než jednou provždy ztratí všechn cit.

Dozorce odpověděl, aniž by se na ni podíval: „Musíte si sednout.“

Clarke udělala pár krátkých kroků a toporně se posadila na kraj úzkého lůžka. Ačkoli věděla, že na samotce člověk ztrácí pojem o čase, stejně nemohla uvěřit, že tady byla – úplně sama – skoro šest měsíců. Rok, který strávila s Thalií a třetí spoluvězeňkyní Lise, dívkou s chladnou tváří, která se poprvé usmála, když Clarke odváděli, jí připadal jako věčnost. Ale jinak se to vysvětlit nedalo. Dnes jí muselo být osmáct a jediný dárek, jenž na ni čekal, byla injekce, která jí umrtví svaly a nakonec i tlukot srdce. Potom její tělo podle zvyklostí Kolonie vypustí do vesmíru a ponechají ho, aby se donekonečna vznášelo galaxií.

Vtom se ve dveřích objevil kdosi další. Do cely vstoupil vysoký štíhlý muž. Přestože mu šedé vlasy dlouhé po ramena částečně zakrývaly odznak na límci bílého pláště, Clarke i bez něj poznala hlavního lékařského konzultanta Rady, doktora Lahiriho. Před svým zatčením strávila více než půl roku pod jeho vedením, z toho bezpočet hodin po jeho boku na operačním sále. Ostatní medicí j jí její pozici záviděli a stěžovali si, že má protekci, když zjistili, že doktor Lahiri je jedním z nejbližších přátel jejího otce. Nebo jím alespoň býval, než její rodiče popravili.

„Ahoj Clarke,“ pozdravil ji doktor přívětivě, jako by se setkali v nemocniční jídelně místo ve vězeňské cele. „Jak jsi na tom?“

„Řekla bych, že líp, než na tom budu za pár minut.“

Doktor Lahiri se kdysi jejímu černému humoru smával, ale tentokrát si nervózně poposedl a obrátil se k dozorci. „Mohl byste jí prosím sundat ta pouta a nechat nás chvíli o samotě?“

Dozorce nejistě přešlápl. „Nesmím ji nechat bez dozoru.“

„Můžete počkat venku za dveřmi,“ navrhl mu s přehnanou trpělivostí doktor Lahiri. „Myslím, že si s jednou neozbrojenou sedmnáctiletou dívkou poradím.“

Dozorce sundal Clarke pouta a vytrvale se přitom vyhýbal jejímu pohledu. Nakonec krátce na doktora kývl a vyšel za dveře.

„Chtěl jste říct s neozbrojenou osmnáctiletou dívkou,“ opravila ho Clarke a pokusila se na tváři vyloudit něco jako úsměv. „Nebo se z vás stává jeden z těch šílených vědců, co nikdy neví, který je rok?“

Její otec byl takový. V jednom kuse zapomínal naprogramovat cirkadiánní světla v jejich bytě a vyrážel do práce ve čtyři ráno, příliš zaujatý svým výzkumem na to, aby si všiml, že na chodbách není živáčka.

„Ještě stále ti je sedmnáct, Clarke,“ sdělil jí doktor Lahiri klidným rozvážným tónem, kterým obvykle promlouval k pacientům probírajícím se z narkózy. „Byla jsi na samotce tři měsíce.“

„Tak co tu děláte?“ zeptala se Clarke a nedokázala potlačit paniku, která se jí vkrádala do hlasu. „Podle zákona musíte počkat, až mi bude osmnáct.“

„Plány se změnily. To je jediné, co ti smím říct.“

„Takže máte povoleno mě *popravit*, ale mluvit se mnou nemůžete?“

Clarke si pamatovala, jak sledovala doktora Lahiriho během soudu se svými rodiči. Tehdy si jeho zasmušilý výraz vykládala jako projev nesouhlasu s průběhem procesu, ale teď si tím už nebyla jistá. Nepro-

mluvil na jejich obhajobu. Nikdy se za ně nepostavil. Jen tam beze slova seděl, zatímco Rada shledala její rodiče, dva z předních vědců Fénixu, vinnými z porušení Doktríny Gaia, zákonů stanovených po Kataklyzmatu, které měly zajistit přežití lidského rodu.

„Co moji rodiče? Ty jste taky zabil?“

Doktor Lahiri zavřel oči, jako by se její slova změnila ze zvuků v cosi neviditelného a absurdního.

„Nepřišel jsem tě zabít,“ ujistil ji tiše. Otevřel oči a ukázal na stoličku u nohou postele. „Smím?“

Když Clarke neodpověděla, doktor Lahiri vykročil vpřed, posadil se a zadíval se na ni. „Můžeš mi prosím ukázat ruku?“

Clarke cítila, jak se jí svírá hrud', a přinutila se dýchat. Lhal jí. Bylo to kruté a zvrácené, ale za okamžik bude po všem.

Napřáhla ruku k doktoru Lahiriovi, který sáhl do kapsy pláště a vytáhl hadřík páchnoucí dezinfekcí. Clarke se otřásla, když jí látkou přejel po vnitřní straně ruky.

„Žádný strach. Nebude to bolet.“

Clarke zavřela oči.

Vybavil se jí zoufalý pohled, který na ni vrhl Wells, když ji stráž odváděla ze síně Rady. I když zlost, kterou se během procesu div nezalkla, dávno vyprchala, vzpomínka na Wellse zažehla v jejím těle novou pulzující žhavou vlnu jako umírající hvězda, která vydá poslední záblesk světla, než pohasne a zmizí v nicotě.

Její rodiče zahynuli jeho vinou.

Doktor Lahiri ji uchopil za ruku a jeho prsty začaly hledat žílu.

Mami, tati, za chvíli budeme spolu.

Stisk doktorových prstů zesílil. Teď to přijde.

Clarke se zhluboka nadechla, když ucítila bodnutí na spodní straně zápěstí.

„Tak, hotovo.“

Clarke prudce otevřela oči. Když sklonila hlavu, spatřila na své ruce kovový náramek. Přejela po něm prstem a cukla sebou, když ucítila, jako by ji na kůži zatlačil tučt drobných jehel.

„Co je to?“ zeptala se zoufale a vytrhla ruku z doktorova sevření.

„Uklidni se,“ řekl jí s tím svým nesnesitelným klidem. „Je to transpondér životních funkcí. Bude zaznamenávat tvůj dech a složení krve a shromažďovat všechny důležité informace.“

„Důležité pro koho?“ zeptala se Clarke, i když v duchu už odpověď znala a připadalo jí, jako by měla v žaludku kus ledu.

„Došlo k převratné změně,“ odpověděl doktor Lahiri a zněl přitom jako chabá napodobenina Wellsova otce, kancléře Jahy, při jednom z jeho projevů na Vzpomínkový den. „Měla bys na sebe být pyšná. To všechno je díky tvým rodičům.“

„Moji rodiče byli popraveni jako zrádci.“

Doktor Lahiri se na ni káravě podíval. Ještě před rokem by se Clarke přitom propadala hanbou, ale teď mu pohled vážně oplácela. „Nekaž to, Clarke. Máš příležitost udělat správnou věc a napravit strašný zločin svých rodičů.“

Její pěst zasáhla doktora přímo do tváře. Ozvalo se tlumené prasknutí a pak dutý úder, jak doktorova hlava narazila do zdi. Vteřinu poté do cely vpadl dozorce a zkroutil Clarke ruce za záda.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se.

Doktor Lahiri se pomalu posadil, mnul si svou tvář a měřil si přitom Clarke se směsí vzteku a pobavení. „Alespoň víme, že se nedáš, až tam s ostatními delikventy dorazíte.“

„Kam jako?“ zavrčela Clarke, která se snažila vysmeknout dozorcovu sevření.

„Vězení dnes bude vyklizeno. Stovka zločinců, kteří měli štěstí, dostane možnost zapsat se do dějin.“ Koutky doktorových úst se krátce zvedly v pokřiveném úsměvu. „Budete vysláni na Zemi.“

KAPITOLA 2

Wells

Kancléř zestárl. I když Wells otce neviděl pouze necelých šest týdnů, připadalo mu, jako by zestárl o celé roky. Na spáncích mu přibýly prameny stříbrných vlasů a vrásky kolem očí se mu prohloubily.

„Řekneš mi konečně, proč jsi to udělal?“ zeptal se kancléř s unaveným povzdechem.

Wells si poposedl na židli. Cítil, jak se mu pravda dere na jazyk. Dal by téměř cokoli, aby z otcovy tváře zmizelo zklamání, ale nemohl si dovolit riskovat – ne předtím, než zjistí, jestli jeho bezhlavý plán měl skutečně úspěch.

Aby se vyhnul otcovu pohledu, rozhlédl se po místnosti a snažil se uložit do paměti památky, které dnes možná viděl naposledy: kostru orla stojící ve skleněné vitríně, několik obrazů, co přežily požár Louvru, a fotografie nádherných zaniklých měst. Při vyslovení jejich jmen Wellse pokaždé zamrazilo.

„Měla to být sázka? Snažil ses předvést před kamarády?“ Kancléř otázku pronesl stejným tichým nevzrušeným tónem, který používal při jednáních Rady, a pak zvedl obočí, aby naznačil, že je na řadě Wells.

„Ne, pane.“

„Mám to snad přičíst přechodnému záchvatu šílenství? Byl jsi zdrogovaný?“ V jeho hlase zazněl nenápadný tón naděje, který by v jiné situaci Wellsovi připadal zábavný. Jenže ve výrazu otcových očí nebylo ani stopy po žertování. Wells v nich zachytil směs únavy a zmatku, kterou naposledy viděl při matčině pohřbu.

„To ne.“

Wells na okamžik pocítil nutkání dotknout se otcovy paže. Natáhnout ruku nad stolem mu ale zabránilo něco jiného než pouta, kterými měl svázané ruce. I když se shlukli kolem výpustního portálu, aby dali poslední tiché sbohem Wellsově matce, těch šest palců, které dělilo jejich ramena, pro ně byla nepředstavitelná propast. Jako by Wells a jeho otec byli dvěma magnety a náboj jejich smutku je od sebe oddaloval.

„Měl to být nějaký politický protest?“ Otec nepatrně ztuhl, jako by ho ta představa zasáhla stejně jako skutečný úder. „Navedl tě k tomu někdo z Waldenu nebo Arkádie?“

„Ne,“ odpověděl Wells a spolkl rozhořčenou odpověď. Jeho otec podle všeho strávil uplynulých šest týdnů tím, že se snažil Wellsovi přisoudit roli jakéhosi rebela a zkoušel zcela přehodnotit své vzpomínky, aby pochopil, proč jeho syn, donedávna hvězdný student a nyní kadet s nejvyšším hodnocením, spáchal všem na očích nejdrzejší zločin v dějinách. Ani pravda by ovšem příliš nepomohla zmírnit otcův zma-

tek. V kancléřových očích neexistovalo ospravedlnění pro zapálení Rajského stromu, který byl jako mladý stromek přenesen na Fénixe krátce před Exodem. Wells ovšem neměl jinou možnost. Jakmile se dozvěděl, že Clarke bude mezi stovkou trestanců, která má být vyslána na Zemi, musel udělat něco, aby se dostal mezi ně. A jako kancléřův syn musel spáchat co nejopovážlivější zločin, aby skončil ve vězení.

Wells si vybavil, jak si klestil cestu davem při Vzpomínkovém dni. Cítil na sobě stovky očí, když zapálil jiskru, která v šeru jasně zazářila. Okamžik všichni beze slova zírali na plameny, jež zachvátily strom. A když se k němu vrhla stráž, ani ve všem tom zmatku kolem nikomu nemohlo uniknout, koho vlečou pryč.

„Co sis ztraceně myslíš, že děláš?“ vybuchl kancléř a upíral na něj nevěřící pohled. „Mohl jsi podpálit celou síň a zabít úplně všechny lidi uvnitř.“

Bylo by lepší lhát. Otec by snáz uvěřil tomu, že to Wells udělal kvůli sázce. Nebo by třeba mohl předstírat, že byl opravdu zdrogovaný. Kterákoli z těchto situací by byla pro kancléře přijatelnější než pravda – že Wells riskoval všechno kvůli dívce.

Dveře nemocnice se Wellsovi zavřely za zády, ale on měl na tváři dál ztuhlý úsměv, jako by mu síla, kterou potřeboval k tomu, aby zvedl koutky úst, trvale poškodila svaly v obličeji. Jeho matka byla tak omámená léky, že si nejspíš myslela, že je jeho široký úsměv opravdový, a na ničem jiném nezáleželo. Držela Wellse za ruku, zatímco z jeho úst padala jedna hořká, ale neškodná lež za druhou. *Ano, s tátou to zvládáme.* Nemusela vědět, že spolu za uplynulé týdny prohodili sotva pár slov. *Až ti bude líp, dočteme*

spolu Úpadek a pád říše římské. Oba věděli, že si matka poslední díl přečíst nestihne.

Wells vyšel z nemocnice a vydal se po palubě B, která byla naštěstí liduprázdná. Touto dobou většina lidí studovala, pracovala nebo byla na burze. On sám měl být na přednášce z dějepisu, což byl jeho oblíbený předmět. Odjakživa měl rád příběhy o starodávných městech jako Řím nebo New York, jejichž oslnivým triumfům se mohl velkolepostí vyrovnat jen jejich pád. Nedokázal by ale strávit dvě hodiny v kruhu spolužáků, kteří doted jeho záznamník zpráv zaplavovali nicneříkajícími a neohrabanými projevy soustrasti. Jediná osoba, se kterou si mohl o matce promluvit, byla Glass, ale ta byla poslední dobou zvláště odtažitá.

Wells netušil, jak dlouho před těmi dveřmi stál, než si uvědomil, že dorazil ke knihovně. Nechal snímač načíst oči, počkal na signál a přitiskl palec na obrazovku. Dveře se otevřely na tak dlouho, aby jimi Wells mohl proklouznout dovnitř, a potom se znovu zavřely s nedůtklivým zaduněním, jako kdyby mu prokazovaly velkou čest tím, že ho vůbec vpouštějí dovnitř.

Wells si ulehčeně oddechl, když ho obklopilo ticho a stíny. Knihy, které byly na Fénixe evakuovány před Kataklyzmatem, byly uchovávány ve vysokých policích bez přístupu kyslíku, díky nimž se výrazně zpomaloval proces rozkladu. Proto bylo nutné číst je pouze v knihovně a pokaždé jen několik hodin v kuse. Obrovská místnost byla mimo dosah cirkadiánních světél, ve stavu věčného soumraku.

Co Wells pamatoval, trávival tu s matkou nedělní večery. Když byl malý, předčítala mu, a když povyrostl, četli společně bok po boku. Jenže jak se její nemoc zhoršovala a s ní i bolesti hlavy, přišla s předčítáním řada na

Wellse. Právě ten večer předtím, než ji odvezli do nemocnice, se pustili do druhého dílu *Úpadku a pádu říše římské*.

Wells prošel úzkými uličkami k sekci anglické literatury a pak k dějepisné sekci, která byla zastrčená vzadu v tmavém koutě. Sbíрка byla menší, než by měla být. První koloniální vláda zařídila, aby byly digitální texty na Fénixu nahrány, ale o necelých sto let později vymazal vir většinu digitálních archivů a jediné knihy, které zbyly, pocházely ze soukromých sbírek jako dědictví předávané původními kolonizátory potomkům. Během uplynulého století byla většina těchto památek věnována knihovně.

Wells si dřep, až se ocitl na úrovni písmene G. Přitiskl palec na zámek a sklo se se zasyčením otevřelo a vakuový uzávěr se otevřel. Když Wells natáhl ruku pro *Úpadek a pád říše římské*, náhle se zarazil. Chtěl pokračovat v četbě, aby o knize mohl vyprávět matce, ale to by stejně dobře mohl přijít za ní na pokoj s pamětní deskou a zeptat se, jaký nápis by si na ní představovala.

„Ta skříň se má zavírat,“ poznamenal hlas za jeho zády.

„Ano, děkuji,“ odpověděl Wells ostřeji, než měl v úmyslu. Když vstal a otočil se, uviděl, že ho pozoruje povědomá dívka. Medička z nemocnice. Wells ucítil záchvěv vzteku nad tím, že se jeho světy takhle prolnuly. Knihovna byla místem, kam chodil zapomenout na nechutný zápach dezinfekce a pípání monitoru srdeční činnosti, které daleko spíš než známka života znělo jako odpočítávání času, který zbývá, než přijde smrt.

Dívka o krok ustoupila, naklonila hlavu a světlé vlasy se jí svezly na stranu. „Ach, to jsi ty.“

Wells čekal, že jakmile ho pozná, ztuhne a začne rychle pohybovat očima, což by znamenalo, že posílá kamarádům zprávu přes rohovkovou

čtečku. Ale dívčiny oči se na něj soustředěně upíraly, jako by mu nahlížela přímo do hlavy a pronikala vrstvami vědomí, aby odhalila všechny myšlenky, které úmyslně skrýval.

„Nechtěl sis vzít tu knihu?“ Kývla na polici, kde byl uložený *Úpadek a pád říše římské*.

Wells zavrtěl hlavou. „Přečtu si ji jindy.“

Dívka zůstala chvíli mlčky stát. „Myslím, že by sis ji měl vzít teď.“ Wells zatnul zuby, ale když neodpovídal, dívka pokračovala: „Vídávala jsem tě tady s tvou matkou. Měl bys jí tu knihu vzít.“

„To, že můj otec je předsedou Rady, ještě neznamená, že můžu porušovat tři sta let stará pravidla,“ odpověděl Wells a do hlasu se mu přitom vkradl náznak blahosklonnosti.

„Ta kniha to pár hodin vydrží. S těmi ničivými účinky vzduchu to stejně přehánějí.“

Wells zvedl obočí. „A přehánějí to i s účinky snímáče u východu?“ Většina dveří veřejných budov na Fénixu byla vybavena snímáči, které bylo možné naprogramovat podle libovolných specifikací. V knihovně monitovaly molekulární složení každého návštěvníka a zabraňovaly tomu, aby někdo odešel s knihou v ruce nebo schovanou pod oblečením.

Na dívčině tváři se mihl úsměv. „To už mám dávno vyřešené.“ Ohlédla se přes rameno do setmělé uličky mezi policemi, dala ruku do kapsy a vytáhla z ní kousek šedé látky. „Tohle zabraňuje snímáči rozeznat celulózu v papíru.“ Podala mu ji. „Na, vezmi si to.“

Wells o krok ustoupil. Šance, že se ho ta dívka snaží ztrapnit, byla daleko pravděpodobnější než možnost, že by měla v kapse opravdu schovaný kouzelný ubrousek. „K čemu to máš?“